

Więcej na temat 1260 lat

Pytanie o prorocstwo czasowe

Hebrajskie słowo *yom* jest zwykle tłumaczone jako „dzień”, choć czasami jako „rok” lub „corocznie”. Według Geseniusa wywodzi się ono najwyraźniej od słowa *yacham*, co oznacza „ciepło”. Tak więc mówimy o cieple dnia około południa lub w połowie popołudnia, lub o cieple lata jako cieplej części roku. Stąd prorocтва o „dniach” można rozumieć albo jako 24-godzinne dni, albo jako lata, zależnie od zrozumienia kontekstu przez czytelnika.

Jak wspomniano w powyższym artykule, protestanci ze Związku Chrześcijan, a następnie w ruchu adwentystycznym zauważyli, że od początku istnienia papiestwa jako władzy cywilnej, czyli roku 538-539, do jego tymczasowego zakończenia w latach 1798-1799, upłynęło dokładnie 1260 lat. To wzbudziło zainteresowanie prorocstwami dotyczącymi powrotu Chrystusa, przywrócenia Izraela i skompletowania Kościoła. Jak natomiast wygląda ta interpretacja w stosunku do okresów 1290 lat i 1335 lat (Dan. 12:11-12)?

W Ameryce wielu Adwentystów jako koniec 1260 lat przyjęło rok 1798, kiedy to papież Pius VI został wypędzony z Rzymu przez Francuzów (20 lutego). Niektórzy uważali, że okres 1290 lat powinien się rozpocząć, w tym samym czasie, gdy rozpoczęło się 1260 lat, podczas gdy większość uważała, że okres 1290 lat powinien się skończyć wraz z upływem 1260 lat. Stąd okres 1335 lat do początku drugiego przyjścia Chrystusa rozpocząłby się w roku 508, a zakończyłby w 1843. Gdy nic widocznego się nie wydarzyło, uznali, że kluczową datą powinna być ta, kiedy zniewolony papież zmarł w Valence we Francji 29 sierpnia 1799 roku. W pobliżu nowego roku żydowskiego w 1844 powszechnie spodziewano się powrotu Chrystusa. Ten rok stał się rokiem „wielkiego rozczarowania”.

Adwentystyczna większość rozumowała, że gdyby 1260 i 1290 lat rozpoczęły się w tym samym czasie, to 1290 lat skończyłoby się w 1828 lub 1829 roku. Doszli do wniosku, że w żadnym z tych lat nie wydarzyło się nic znaczącego. William Miller rozpoczął ruch Drugiego Adwentu w 1831 roku, dwa lub trzy lata za późno; w związku z tym doszli do wniosku, że oba okresy musiały zakończyć się w tym samym czasie. Np. zob. Uriah

Smith (Adwentysta Dnia Siódmego), *The Prophecies of Daniel and the Revelation* [„Prorocтва Daniela i Objawienia”], 1873, 1867, wydanie połączone 1897. Brytyjscy Adwentyści mogli zauważyć, że Konferencje Prorocze w Albury z lat 1827-1829, z których wnioski opublikowane zostały w latach 1828-1829 (pod pseudonimami), zakończyły się następującymi konkluzjami: obecna dyspensacja chrześcijańska ma się zakończyć sądem, a następnie rozpocznie się Tysiąclecie; 1260 lat rozpoczyna się w czasach panowania Justyniana, a kończy w czasie rewolucji francuskiej; drugie przyjsie albo poprzedza, albo rozpoczyna Tysiąclecie; Żydzi zostaną przywróceniu do swojej ojczyzny (współczesny Izrael). Ta wiadomość się rozprzestrzeniła! Tak więc 1290 lat, które miało pomóc mądrym zrozumieć, mogło zakończyć się w 1828-1829 roku.

Joseph Wolff uczestniczył w tych konferencjach i stał się żydowsko-chrześcijańskim „misjonarzem na świat”, niosąc adwentystyczne przesłanie do szerokiego kręgu krajów Eurazji, Afryki, a także Stanów Zjednoczonych, począwszy od 1828 roku. Przemawiał nawet w pełnym składzie Kongresu USA (grudzień 1837), na zaproszenie byłego prezydenta Johna Quincy Adamsa. Wolff uważał, że rok 1847 miał być rokiem powrotu Chrystusa, lecz nie był zawiedziony, gdy to się nie spełniło.

Adwentystyczny (lecz nie z grona Adwentystów Dnia Siódmego) kaznodzieja Jonas Wendell wyczekiwał w 1873, a następnie 1874 roku powrotu Chrystusa, zgodnie z rozpoczęciem władzy papieskiej w 538 lub 539 roku. Nelson Horatio Barbour zgodził się z tym podejściem, a potem Charles Taze Russel i kilku innych. Jakie były jednak na to dowody?

Niewidzialnego powrotu nie można zobaczyć, lecz powrót Żydów do Izraela – tak. Proces ten rozpoczął się w 1878 r. wraz z pierwszą „aliją” („wstąpieniem”) w 1882 roku. Poprzedziły to zdarzenia: początek długiego kryzysu (1873-1890), jesienne nasadzenia (1874), mizerne wiosenne zbiory na Półwyspie Bałkańskim (1875) i wybuch rewolty chrześcijańskiej (czerwiec/lipiec 1875). W rezultacie Imperium Osmańskie, panujące nad Palestyną, ogłosiło w październiku 1875 r. bankructwo. Doprowadziło to do ustępstw Osmanów w sprawie sprzedaży części palestyńskiej ziemi nie-muzułmanom, którą Żydzi chętnie kupowali. Jest to dowód na powrót Chrystusa (Dan. 12:1).